

III. MATKY BOŽÍ SLAVNÁ NADÁNÍ.

[C.I.] O vin - šo - va - ná ho - di - no, mi - lé o - ka - mže - ní!

[C.II.]

[B.c.]

6 5 4 3 # 4 #3

O pře - ra - dost - ná no - vi - no, li - bé vy - svěd - če - ní!

6 5 4 3 # 4 #3

Již jest den jed - nou při - šel a jed - nou svě - tu vy - šel vše - cek o - svi - ce - ný.

5 #6 # 6 5 4 3

O vinšovaná hodino,
milé okamžení!
O přeradostná novino,
libé vysvědčení!
Již jest den jednou přišel
a jednou světu vyšel
všecek osvícený.

Povězte nám, kdo jest tato,
jenž světu vychází?
Ej, blýští se jako zlato
a k nám všem přichází.
Jako jitrní záře
jest jasnost její tváře,
k níž slunce dochází.

Tať jest pravidlo pěknosti,
krása všeho světa.
Jest zrcadlo nevinnosti,
bez který sic veta,
jest všech panen koruna,
mé loutny hlavní struna,
jest všech svatých teta.

Neb její všecko mínění
jest plné milosti,
též její všecko činění
jest božské hojnosti.
Ze všech jest vyvolena,
za příbytek zvolena
nejvyšší Moudrostí.

Jinší při ní obyčeje
nejsou, leč šlechetný.
Jejího křtalt obličeje
jest jako máj květný.
V nebeský apatyce
zbarveny její líce,
oči dnové letní.

Jest nepoškrvněná země
bez trní, bodláku.
Jest vlastní čistoty plémě,
jest pokrm bez láku.
Jest zavřená zahrádka,
vydává rajská jablka,
slunce bez oblaku.

Již se světa toho koule
točila k západu,
hnila jako která kdoule,
pospíchala k pádu.
Měla všecko občerstvit
Maria i obnovit
dle božského řádu.

Toto panenské poledne
nechce se tajiti;
jak v noci také i ve dne
chce ke všem přijíti.
Odtud to světlo svítí,
všem a všecky chce míti
a s sebou spojití.

O blejskající kamínku,
karbunkule řečený;
když o tobě mívám zmínku,
bývám osvícený.
Svět, Bohu dcerko milá,
Matko Krista přemilá,
dome posvěcený.

O ty chráme, velebností
božskou naplněný,
o zámku, panenskou ctností
z všech stran ozdobený.
Kdo zde milost nehledal,
skrz tebe nevyhledal,
teď Bůh neskončený.

Ej, sem všickni pospíchejte,
brána teď milosti,
sem bez odkladu chvátejte,
vás chce mít za hosti.
Lačným chleba podává,
žíznivým nápoj dává
Matička milosti.